

Pony Tím

Neubližuj môjmu poníkovi

Je Lulin poník v nebezpečenstve?

Jeanne Betancourt

Jeanne Betancourt

**Neubližuj
môjmu
poníkovi**

Pony tím 10

Ilustroval Paul Bachem

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

PONY PALS, BOOK 10: DON'T HURT MY PONY
Text copyright © 1996 by Jeanne Betancourt
Illustrations copyright © 1996 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with
Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation © by Tomáš Mečír, 2019
Slovak edition © by ARKUS, 2019

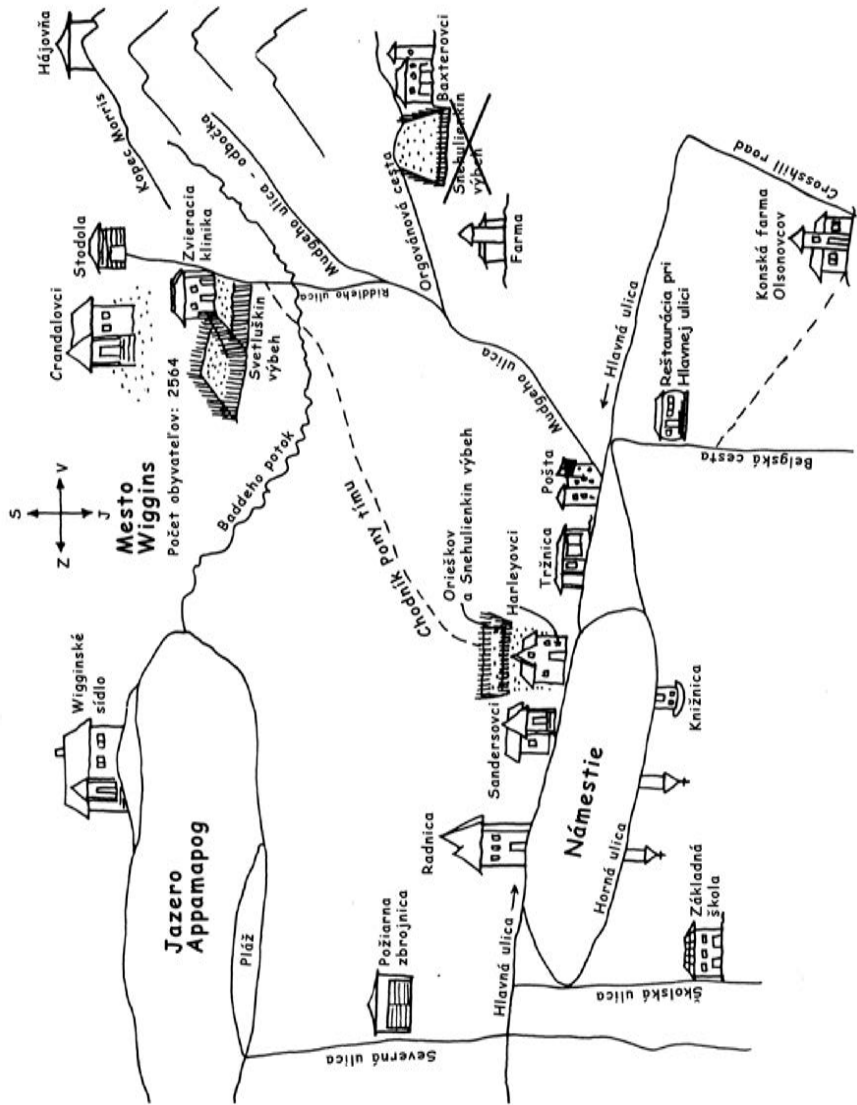
Z anglického originálu Don't Hurt My Pony,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc. v roku 1996,
preložil Tomáš Mečír.

Vydal ARKUS, s.r.o., Senica, v roku 2019
ako svoju 423. publikáciu.
Prvé vydanie

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-102-1

Ďakujem Margaret Barneyovej a Shanne Barneyovej za to,
že sa so mnou podelili o svoje vedomosti o koňoch.

Lulin darček

Lulu Sandersová bola vo výbehu so svojím poníkom Snehulienkou. Oprela si hlavu o poníkov bok. „Ocko ide do Afriky študovať slony,” povedala. „A mňa nechce zobrať so sebou.” Potlačila slzy. „Nie je to fér.”

„Lulu,” ozval sa tichý hlas. Lulu zodvihla hlavu a uvidela svojho otca. „Je mi ľúto, že nemôžeš ísť so mnou,” povedal. „Ale toto by pre teba nebol zábavný výlet. Budeme žiť v zložitých podmienkach.”

„Už som s tebou bola na zložitých výletoch,” namietla Lulu.

„Tam, kam idem, bude veľa pytliakov,” vysvetľoval pán Sanders. „Strieľajú slony pre ich kly. Vziať ťa tam je príliš nebezpečné.”

„Budem opatrná,” tvrdila Lulu.

„So starou mamou ti bude lepšie,” ubezpečil otec Lulu. Pohládil Snehulienku po krku. „Navyše, so Snehulienkou dnes vyrážate na trojdňový výlet. Bude to dobrodružstvo.”

„To nie je to isté, ako stopovať slony a odhaľovať tých zlých pytliakov,” povedala Lulu.

„Zdá sa, že všetko, do čoho sa pustíte ty a tvoje kamarátky, sa zvrtné na nejaké dobrodružstvo,” vyhlásil pán Sanders. Vytiahol z vrečka malý čierny fotoaparát a podal ho Lulu. „Toto je pre teba,” povedal.

Lulu vzala fotoaparát. Páčilo sa jej, ako sa jej vojde do dlane. „Ďakujem, ocko,” potešila sa.

„Sprav fotografie z výletu,” navrhol. „Nielen fotografie svojich kamarátok, ale aj rastlín a zvierat, ktoré tam uvidíš.”

„Rovnako ako ty,” prikývla Lulu.

Otec sa usmial. „Keď sa vrátim, môžeme si všetky tie fotky spoločne pozrieť,” dodal.

Snehulienka štychla Lulu do pleca a zaerdžala, akoby chcela povedať: „Odfot’ aj mňa.” Lulu a otec sa zasmiali. Na prvej fotografii, ktorú Lulu s novým fotoaparátom spravila, bol otec, objímajúci Snehulienku.

Keď Lulin otec odišiel na letisko, Lulu osedlala Snehulienku, aby ju pripravila na jazdu po chodníku až k táborisku pri Wigginskom sídle. Zvyšok Pony tímu, Anna a Pam, tam išli už ráno, aby pripravili zásoby na trojdňový pobyt v lese.

Slečna Wigginsová bola dobrá priateľka Pony tímu a dovolila dievčatám jazdiť po svojom pozemku a táboriť tam. Ukázala im najlepšie miesto na táborenie a požičala im aj stan. Lulu si uvedomovala, že stará mama a otec sa cítia lepšie, keď vedia, že slečna Wigginsová sľúbila, že sa na ne počas ich stanovania príde pozrieť.

Lulu priviazala na prednú časť sedla výbavu do dažd’a a na zadnú časť spací vak. Šaty si zbalila do dvoch sedlových tašiek už predtým. Potom

si zavesila na krk červenú píšťalku a svoj nový fotoaparát vopchala do sedlovej tašky.

Stará mama Sandersová vyšla von, aby sa s ňou rozlúčila a povedala jej, aby bola opatrná. „Toto vyzerá ako deň plný rozlúčok,” poznamenala.

Lulu sa vyšvihla do sedla. „Uvidíme sa dnes večer, stará mama,” povedala. „Prídeš do nášho tábora na večeru. Nezabudla si?”

Stará mama sa zamračila. Život v prírode sa jej ani zďaleka nepáčil tak ako Lulu a jej otcovi. „Oveľa radšej by som vás, dievčatá, vzala na skvelú večeru do reštaurácie,” povedala. „Ale prídem tam okolo šiestej.”

Lulu vyšla na Snehulienke cez bránu na chodník Pony tímu. Stále si želala, aby bola teraz na ceste do Afriky spolu so svojím otcom. Keď mala Lulu štyri roky, zomrela jej mama, a tak jej otec, keď bol na jednej zo svojich pracovných ciest, chýbal o to viac.

Pri troch brezách Lulu obrátila Snehulienku doľava smerom k Wigginskému sídlu. Na okraji chodníka zbadala zajaca. Kým si ju zajac všimol,

odfotila ho. Pomyslela si však, že fotografovať slony by bolo oveľa vzrušujúcejšie!

Lulu a Snehulienka dorazili k Baddskému potoku. Lulu zosadla, aby si Snehulienka oddýchlá a napila sa. Zatiaľčo Snehulienka pila, Lulu hľadala v blate na brehu potoka zvieracie stopy. Predošlú noc pršalo, a tak Lulu vedela, že čerstvé stopy pochádzajú z tohto rána. Videla, že tadiaľ prešli dve lane a jeden jeleň. Neďaleko veľkého kameňa spoznala stopy mývala. Na druhej strane toho istého kameňa zočila líščie stopy. Všetky ich odfotovala.

Previedla poníka cez potok a znovu na Snehulienku nasadla. Nemohla sa dočkať, až povie Anne a Pam o stopách, čo videla. Ukáže im aj svoj nový fotoaparát. „Podme pohľadať náš Pony tím,“ prihovorila sa Snehulienke. Stáli na rovnom úseku chodníka. Lulu sa opäťkom dotkla Snehulienkinho boku. Snehulienka plynulo prešla do klusu a potom do cvalu.

Odrazu zastala a začala hrabať kopytom. „Podďalej,“ vyzývala ju Lulu, lenže Snehulienka iba

ťahala za opraty a potichu fŕkala, akoby vŕavela nie. Lulu sa pozrela nadol, aby videla, či v ceste nie je zvieracia nora. Nebola. Možno Snehulienka iba chcela ochutnať trávu. Lulu zatiahla za opraty, aby poník zodvihol hlavu. „Pášt' sa môžeš v tábore,“ povedala. „Teraz poďme.“

Vďaka opratám Lulu cítila, že Snehulienka dopredu íst' nechce. Vedela však, že je dôležité, aby mala poníka pod kontrolou. Popchla ho opäťkami a prísne povedala: „Poslúchaj, Snehulienka!“ Snehulienka sa napokon pohla dopredu. Po niekoľkých krokoch sa však poník potkol. Lulu si uvedomila, že niečo nie je v poriadku s jednou zo Snehulienkiných nôh. Zoskočila z poníka a upokojujúco sa Snehulienke prihovorila: „Dobré dievča,“ povedala jej. „Dobrý poník.“ Snehulienka však vyľakane zaerdžala.

Lulu sa takisto preľakla. Čo sa to porobilo s jej poníkom? Vymkol si členok alebo si zlomil nohu? A potom uvidela, čo je vo veci. Snehulienka mala na pravom prednom kopyte pevne prichytenú kovovú pascu na zvieratá.

Prekvapenie!

Lulu si prezerala kovovú pascu na kopyte Snehulienky. Zachytila sa na prednej časti kopyta a nohe neublížila. Lulu uchopila okraje pasce a zatiahla tak silno, ako len vládala. Pasca sa roztvorila a Snehulienka zdvihla kopyto. Lulu držala opraty a pozerala sa, ako Snehulienka spravila niekoľko krokov. Nekrivala, no správala sa vydesene.

„Snehulienka, preľakla si sa, pretože na chodníku niečo nebolo v poriadku,“ prihovorila sa Lulu svojmu vystrašenému poníkovi. „Ja som si myslela, že chceš jesť trávku. Prepáč.“

Lulu si pozorne prezrela miesto, kde bola ukrytá pasca. Všimla si, že tam bola zaschnutá krv. Ten, kto tú pascu nastražil, použil zaschnutú krv ako návnadu pre mäsožravé zvieratá. Poníky však mäso nejedia a nemajú rady zápach krvi, pomyslela si Lulu. Preto bola Snehulienka vystrašená.

Lulu premýšľala, aké zviera sa ten lovec pokúšal chytiť. Bol to mýval, ktorého stopy videla v blate? Alebo možno líška? „Do tejto pasce už nikto žiadneho mývala ani líšku nechytí,” povedala Lulu Snehulienke a vopchala pascu do sedlovej tašky k lekárničke.

Snehulienka potiahla za opraty a zaerdžala. Vyzerala ešte vyľakanejšie než predtým. „Okej, Snehulienka,” prikývla Lulu. „Pôjdeme. Z tohto miesta mám aj ja zimomriavky.”

Lulu si želala, aby tam boli Anna a Pam. Chcela im povedať, čo sa stalo Snehulienke, a spolu sa rozhodnúť, čo by mali robiť s tým pytliakom. Spomenula si na svoju píšťalku. Mohla by zapísať raz krátko, raz dlho a raz krátko, teda signál SOS.

Potom si však pomyslela, že na chodníkoch môže byť tých pascí viac.

„Nechcem, aby sa Oriášok a Svetluška chytili do pasce tak ako Snehulienka,“ povedala si. „Niektorí by sa mohol vážne zraniť.“

A tak Lulu signál SOS nezapískala.

Snehulienka nervózne zaerdžala. „Namiesto jazdenia s tebou pôjdem k táborisku pešo,“ povedala Lulu Snehulienke. „Tak budem môcť hľadať ďalšie pasce, a ty budeš v bezpečí.“ Pozrela sa poníkoví do očí. „Neboj sa, Snehulienka,“ dodala. „Ochránim ťa.“

Keď Lulu viedla Snehulienku po chodníkoch, premýšľala o svojom Pony tíme. S Annou a Pam sa priatelila len od jesene, kedy sa pristáhovala do Wigginsu. Ale Lulu akosi mala pocit, ako keby Annu a Pam poznala celý život.

Dom Lulinej starej mamy stál hneď vedľa domu Anny Harleyovej. Harleyovci mali za domom ohradu, v ktorej bývali spolu Snehulienka a Oriášok. Lulu bola veľmi rada, že má za susedov